

De gele rivier is bevrozen van Leo Pleyzier.

Leesclub van Vrouwen van nu, dd. 15 november 2010.

Aanwezig: Joke, Leny, Gerda, An, Conny, Inge, Ria en Marijke.

De schrijver.

Leo Pleyzier, geboren dd. 25 mei 1945 in Rijkevorsel in de Antwerpse Kempen is een Nederlandstalig Belgisch schrijver.

Hij is het middelste kind van zeven kinderen. Gaat naar een internaat in Turnhout. Komt daar in contact met literatuur. Hij wordt geïnspireerd door gedachten en gaat gedichten schrijven. Wordt onderwijzer. Stopt daarmee in 1990 en gaat daarna boeken schrijven.

Zijn eerste boeken (Mirliton en Niets dan Schreeuw) zijn experimenteel van taal en compositie en ik-gericht.

Zijn boek **Wit is altijd schoon** (1989) werd genomineerd voor de AKO Literatuurprijs 1989 en bekroond met de Ferdinand Bordewijk Prijs 1990. Hierna volgen zijn boeken **de kast** (1991) en **de Gele Rivier is bevroren** (1993).

Het Boek.

Het is 1946. De ik-figuur is nog maar een baby, als zijn tante Roza als missiezuster naar Kalgan, in het noorden van China vertrekt. Haar ouders zijn er aanvankelijk fel tegen. Bij haar afscheid is er een feestelijk diner. Tussen het gezin van de ik-figuur en tante Roza ontstaat een frequente briefwisseling. De moeder leest de brieven aan haar kinderen voor.

Door de burgeroorlog vertrekt tante Roza naar het noordelijker gelegen Peking. Uiteindelijk wordt zij gedwongen naar Rijkevorsel terug te keren. De ik-figuur ontmoet haar dan voor het eerst. Tante is er niet best aan toe. Ook is zij niet in staat tot enige communicatie met de familie. De ik-figuur is gefascineerd door het fenomeen non. Hij probeert voorzichtig contact met haar te krijgen. Hetgeen hem enigszins lukt. Over haar ervaringen in China blijft zij echter zwijgen. Informatie daarover krijgen de ouders alleen van zuster Irma, een non die tante Roza vaak vergezelt. Tante zelf gooit er af en toe slechts een losse zin uit. Een zin fascineert de ik-figuur in het bijzonder, namelijk de zin "De gele rivier is bevrozen". Behalve dat hij net op school heeft geleerd dat het bevroren moet zijn, intrigeert de zin hem omdat deze alle onopgeloste mysteries rond tantes verblijf in China lijkt te herbergen.

Dan is er plotseling een nieuwe missie van tante Roza op komst. Ook nu wordt er een feestelijk dineetje voor de hele familie georganiseerd. Een paar dagen later gaat tante Roza nog even het klooster in om instructies te ontvangen. Op de dag van vertrek reist het hele gezin van de ik-figuur in de gloednieuwe VW Kever naar de Antwerpse haven waar tante Roza scheeps zal gaan.

Bij het afscheid is tante, die zich op de reis verheugt, de meest spraakzame.

Als ze weer thuis zijn, mist de ik-figuur haar.

Vanuit haar nieuwe standplaats in India gaat tante trouw door met het sturen van brieven maar op de duur interesseert dit haar neef niet meer zo. Ook zijn ouders begint de jarenlange briefwisseling te vervelen.

Pas in 1978 komt tante weer naar België. De ik-figuur doet niet meer dan zijn tante observeren. Hij is vooral geïnteresseerd in de ongetwijfeld slechte omstandigheden van de mensen die tante in China en India heeft geholpen. Dit onderwerp lijkt te gevoelig om over te praten. Hij beseft dat hiermee een eind gekomen is met het

contact met zijn tante, dat toch nooit echt van de grond is gekomen. Later als hij zijn jongste zoontje een foto laat zien waar ook tante Roza op staat en vertelt wie tante Roza was en wat zij allemaal in India en China heeft gedaan, krijgt zijn kind hierbij meer informatie over de omstandigheden in India en China dan zijn vader ooit van tante Roza heeft ontvangen

Discussie.

Allemaal vonden wij het een leuk en plezierig verhaal om te lezen. Vooral de sappige Vlaamse taal sprak ons aan.

Thema.

Nieuwsgierigheid

Ria Doesburg.